

FRIDA GRÅSJÖ

*Synkkien
sydänten
kesälaidun*

BAZAR

FRIDA GRÅSJÖ

*Synkkien
sydänten
kesälaidun*

Suomentanut Heli Ikäheimo

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Heli Ikäheimo
Ruotsinkielinen alkuteos *Drömläge för dystra hjärtan*
Copyright © Frida Gråsjö 2023 in agreement with Modernista Group AB

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-170-7

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Äidille

Luku 1

”Haluan pitää kaikki vuosilomapäiväni. KAIKKI!” Dina Dimovic tuijotti hurjana palkanlaskijaa. Hän puristi suunsa kiinni, jottei puhkeaisi itkuun, ja pani kädet puuskaan. Palkanlaskija tarkasteli häntä hetken aikaa ennen kuin kääntyi tietokoneen näyttöä kohti. Hän naputteli hieman näppäimistöä.

”Jos olet saanut Matsin hyväksynnän kaikkien lomapäivien pitämiseen, vien sen järjestelmään. Oletkin onnistunut säästämään varsin paljon lomaa vuosien mittaan. Kuusikymmentäviisi lomapäivää kaiken kaikkiaan, jos käytät myös tämän vuoden lomat.” Palkanlaskija katsoi kysyvästi Dinaa, joka nyökkäsi vahvistaakseen, että hyödyntäisi lomansa tosiaan täysimääräisenä.

Vaikka Dina oli ollut tietoinen siitä, että lomapäiviä oli melkoisesti säästössä, hänellä ei ollut ollut aavistustakaan, että niitä oli niin paljon. Kuusikymmentäviisi päivää, siitä tulisi kai... Hän laski päässään... Kolmetoista viikkoa. Dina nielaisi voimakkaasti. Häntä epäilytti, riittäisikö kolmetoista viikkoa, että hän pääsisi sen rysäyksen yli, johon viime aikojen tapahtumat olivat johtaneet niin yksityiselämässä kuin töissä.

Hänen ystävänsä olivat olleet oikeassa. Pomon kanssa makaaminen ei ollut hyvä idea. Eikä sekään, että pomon kanssa oli suhteessa useamman vuoden. Mies oli naimisissa, ja naimisissa myös pysyisi.

Mats, se hemmetin paskiainen, oli lopulta niellyt ylpeytensä ja tunnustanut, ettei hänellä ollut minkäänlaista aikomusta erota Bettanista, joka oli ollut hänen vaimonsa jo kaksikymmentäseitsemän vuotta.

Kunpa se olisikin ollut hänen ainoa petoksensa.

”No niin.” Palkanlaskija otti silmälasit päästään ja tiiraili Dinaa. ”Mitä aiot tehdä näin pitkällä vapaalla?”

”Hieno homma. Nähdään sitten syksyllä.” Dina sivuutti palkanlaskijan kysymyksen, nakkeli niskojaan ja käveli pois toimistosta.

Ei ollut palkanlaskijan vika, että elämä tuntui todella hankalalta, mutta Dinan energia ei kerta kaikkiaan riittänyt siihen, että hän olisi jaksanut olla mukava. Hän oli sitä paitsi nähnyt naisen mielitelevän Matsia kahvihuoneessa, ja juuri nyt Matsin ystävät tuntuivat Dinan vihamiehiltä. Hän tunsu kyynelten kihoavan silmiin ja räpytteli silmiään saadakseen ne pois. Vielä hetken ajan hänen olisi pidettävä itsensä koossa, mutta kohta hän olisi asunnossaan ja voisi murtua ihan niin kuin tahtoi. Hän riiputti päätään kävellessään tuttua käytävää toimistorivistöjen ohi avokonttoriin, jossa hänen työpöytänsä sijaitsi.

Näkyviin tulivat yhtäkkiä kilometrin pituiset säät, ja ne saivat hänet nostamaan päänsä pystyyn. Entinen malli Kimmie, joka oli ollut juontajana useissa Dinan viime aikojen tuotannoissa, seiso keskellä käytävää kädet lanteillaan ja kiukkuisen näköisenä.

”Mitä minä kuulen?” Kimmie tuijotti Dinaa, joka yritti parhaansa mukaan vältellä katsekontaktia. ”Saiko Pernilla

Perhemittelöt? Ohjelmahan on tv-yhtiön suurin hanke sitten *Hullun rakkauden!* Olin varma, että sinusta tulisi päätuottaja!”

Dina huokaisi. Pelkkä ajatus siitä, että hänen paras ystävänsä, tai no, nyt entinen paras ystävänsä, toimisi tuottajana hänen keksimässään ohjelmassa, jota hän oli työstänyt vapaaajallaan eteenpäin, sai vatsan vääntämään ahdistuksesta. Hän oli hionut Kimmien ja käsikirjoittaja Lenan kanssa tunteikaisia ideoita, joka pohjautui siihen, että perheet kilpailisivat toisiaan vastaan eri lajeissa, ja nyt hän ei saisi olla lainkaan mukana tuotannossa.

”Niin minäkin.” Dina yritti tunkea Kimmien ohi, mutta tämä laittoi käden seinää vasten esteeksi.

”Dina, ihan oikeasti.” Nyt Kimmien äänensävy oli lempeämpi. ”Mitä tapahtui? Luulin, että homma oli jo selvä.”

Dina kohtasi ystävänsä huolestuneen katseen. Kyyneleet polttelivat jälleen silmissä, ja hän joutui sulkemaan silmänsä säilyttääkseen malttinsa.

”Pernilla uhkasi Matsille, että kertoisi hänen vaimolleen meistä, ellei pääsisi tuottajaksi”, hän kuiskasi.

”Ja mitä se idiootti sitten teki?” Kimmie kiristeli leukojaan.

”Hän pani suhteemme poikki. Ja antoi homman Pernillalle.”

”Mikä raukkis, niin hänen tapaistaan!”

Dinasta tuntui, että jalat antaisivat periksi, ja hän tuuppausi Kimmien käsivartta, niin että tämä päästi hänet eteenpäin. Hän käveli ripein askelin työpöytänsä luo ja sulki tietokoneen. Tietokone toisessa kinalossaan ja laukku toisessa hän suoristi selkänsä ja asteli tv-yhtiön tiloista ulos.

Kuin taustakohinana hän kuuli Kimmien anelevan häntä jäämään, mutta Dina keskittyi nyt vain pääsemään kotiin.

Kolmentoista viikon loma. Luojan kiitos, että hän saisi pitää taukoa kaikesta tv:hen liittyvästä.

Metrolla matkustaminen ei tullut kuuloonkaan, ja kun Dina oli päässyt ensimmäisellä mahdollisella taksilla kotiin pie-
neen yksiöönsä Söderissä, hän ei jaksanut raahautua edes
olohuoneeseen asti. Sen sijaan hän lyhyistyi eteisen lattialle
ja päästi kaikki viimeisen tunnin aikana sisällään myrskyn-
neet tunteet valloilleen. Keskustelu Matsin kanssa toistui
hänen päässään yhä uudelleen.

”Pernilla tietää meistä kaiken. Hän kertoo sinusta Betta-
nille, ellen anna hänelle *Perhemittelöitä*.” Matsin äänensävy
oli ankara, ja hänen silmistään oli puuttunut täysin se lämpö,
jolla hän yleensä katsoi Dinaa.

Matsin sanat olivat olleet kuin kylmä suihku. Kun Dina
oli räpytellyt silmistään hämmennyksen, hän oli yrittänyt
vakuuttaa Matsin siitä, että kiristys oli merkki, jota he olivat
odottaneet – että Matsin oli aika jättää Bettan lopullisesti.

”Ei missään tapauksessa, tämä meidän juttummehan on
pelkkää hupia, kyllä sinä sen tiedät, Dina.”

Matsin kuiva toteamus oli murskannut kaikki haave-
kuvat, joita Dinalla oli ollut heidän suhteensa jatkosta.

Jollain tasolla Dina oli aina tiennyt, etteivät hän ja Mats
olleet sielunkumppaneita. Heillä oli kuitenkin klikannut, ja
heillä oli aina ollut hauskaa yhdessä, vaikka ikäeroa olikin.
Dina oli luottanut Matsiin ja uskonut yhteiseen tulevaisuu-
teen. Hän ei olisi osannut kuvitellakaan, että Mats otti hei-
dän suhteensa niin kepeästi.

Myös Pernillan petos tuntui kuin keihäältä suoraan sydä-
meen. Pernilla tiesi muita paremmin, miten kovasti Dina
teki töitä tullakseen alansa parhaaksi. Nyt hänellä oli ollut

viimein mahdollisuus saada vastuulleen iso tuotanto. Toki Dina oli tiennyt, että ystäväkin pyrki kipuamaan määrätietoisesti uratikkaita, mutta hän ei olisi ikinä uskonut, että tämä pyrkisi menestykseen hänen kustannuksellaan. Jonkinlaista lojaaliutta sopi kai sentään odottaa! Kun hän oli ollut mukana eräässä kokkiohjelmassa, yksi kokeista oli verrannut pettymyksen makua raakoihin karviaisiin, ja siltä vastoin käyminen kieltämättä tuntui. Happamalta, raa'alta ja sitkaalta kuin karviaisen kuori. Dina käpertyi eteisen raidalliselle räsymatolle ja itki.

Luku 2

Dina rummutti sormillaan käsinojaa istuessaan viininpunaisen nojatuolin syvyyksissä. Hänen psykologinsa tuli anteeksi-pyytelevästi hymyillen vastaanottohuoneeseen, jossa Dina jo odotti.

”No niin.” Nainen istuutui syvään nojatuoliin Dinaa vastapäätä ja risti kädet syliinsä. Kun tämä kallisti hieman päätään, Dina ymmärsi, että hänen odotettiin alkavan puhua. Hän oli käynyt tällä psykologilla sentään jo useamman vuoden ajan. Eipä sillä, että keskustelut olisivat tuntuneet auttavan. Huolipilvi hänen sisällään oli nyt isompi kuin aikoihin.

Dina selvitti kurkkuaan, mutta sanaakaan ei tahtonut tulla ulos. Sen sijaan hänestä kumpusi iso nyyhkäys ja hän alkoi itkeä. Vastapäätä istuvalla naisella ei ilmekään värähtänyt. Psykologi tiesi tässä vaiheessa, että Dinalla oli kyyneleet herkässä, ja hän ojensi kuutionmuotoista rasiaa, josta pisti esiin nenäliinoja. Dina levitti yhden auki ja niisti äänekkäästi nenänsä.

”Tässä. Ota koko rasia.” Nainen heilutti rasiaa Dinaa kohti, ja hän otti sen vastaan. ”Mikä sinut sitten saikin verraamaan kiireellisen ajan, epäilen että sinun täytyy purkaa paineita ja saada itku tulemaan. Kerro, mitä on tapahtunut.”

Dina avasi suunsa uudelleen, ja koko tarina Matsista ja Pernillasta tuli ulos. Kertoessaan hän kulutti nenäliinat läpikotaisin, ja kun hän pääsi loppuun, sylissä oli iso kasa paperimyttyjä.

”Joten olen yksin. Taas. Ja tullut petkutetuksi läpimurron kynnyksellä”, hän sanoi lopuksi ja niisti nenänsä äänekkäästi vielä kerran. Kun hän sai purkaa koko tarinan ja rypeä kunnolla itsesälissä, otsan rypyt alkoivat oieta.

Edessä istuva psykologi ei ollut inahtanutkaan Dinan kertomuksen aikana, eikä tämä näyttänyt edelleenkaan tekevän elettäkään puhuakseen. Dina huokaisi sisimmässään. Hän näki mielessään, mitä tapahtuisi. Pian hän ei kestäisi hiljaisuutta. Tarinasta ryöppyäisi ulos puolia, joista hän ei ollut lainkaan ajatellut kertoa. Silloin psykologi ryhtyisi toden teolla setvimään niitä ja Dinan omaa toimintaa, sen sijaan että myöntäisi säälivänsä Dinaa. Hän nipisti huulensa yhteen. Tällä kertaa psykologin temppu ei toimisi.

Dina pystyi odottamaan viisi sekuntia, ennen kuin sanat alkoivat pulputa ulos hänen suustaan.

”Päätin pitää kaikki vuosilomani, enkä aio palata siihen paskaläävään kolmeentoista viikkoon.”

Psykologin silmät suurenivat.

”Kolmeentoista viikkoon”, tämä sanoi, ”sepäs on pitkä loma. Etkö ole pitänyt lomaa aiemmin ollenkaan?”

”Olen muutaman päivän silloin tällöin. Mutta minulla on ollut tosi paljon tekemistä, loma ei ole ollut ensimmäisenä listalla. En tiennyt, että minulla on niin monta päivää pitämättä...” Dina mietti hetken ennen kuin jatkoi: ”Joulun aikaan ja keskikesällä paikalla ei useimmiten ollut muita kuin minä ja Mats, mikä tuntui kodikkaalta. Ainakin siihen asti, kunnes hän riensi kotiin Bettanin luo joulupäivälliselle. Kun

olin onnistunut vapautumaan suhteesta, lupasin itselleni, ettemme enää palaisi yhteen. Mutta kun...” Yhtäkkiä sydän tuntui kovalta betonimöykyltä, ja Dina veti syvään henkeä ennen kuin jatkoi: ”...kun palasin Rosnäsistä, hän oli tavallinen hurmaava itsensä. Luulin, että hän oli muuttanut mieltään, mutta lankesin väärään mieheen. Taas.”

”Dina. Mehän olemme puhuneet paljon siitä, mitä Rosnäsissä tapahtui.” Psykologi nojautui hieman eteenpäin, niin että etäisyys heidän välillään pieneni. ”Mutta en usko, että olet työstänyt sitä vielä loppuun.”

”Voi, olen kyllä.” Dina pudisti kovasti päätään. ”Siellä ei ole minulle enää mitään. Krille lopetti suhteen. Hän jätti minut, ja olen jatkanut elämässäni eteenpäin.”

”Vaikka Rosnäs on mainittu keskusteluissamme useita kertoja, huomaan ettet halua puhua Rosnäsien tapahtumista. Minulla on tunne, ettet jaksa puhua niistä, vaan pyrit torjumaan mielestäsi Dalslandissa viettämäsi ajan.” Psykologin suuret silmät naulasivat Dinan katseen itseensä. ”Minun ammatillinen mielipiteeni on, että sinun pitää työstää tunteitasi vielä enemmän, jotta välttyisit tekemästä samaa virhettä uudelleen.”

Dina koetti naurahtaa.

”Samojen virheiden toistaminen tuntuu nyt vain olevan minun juttuni, vai mitä? Naimisissa oleva mies ilman tulevaisuudennäkymiä. Työpaikka, jossa raadan itseni hengiltä saamatta kiitosta.” Dina tunsu olonsa aivan tyhjäksi. Hän vei kädet kasvoilleen ja nyhkytti jälleen.

”Sinä olet etsijä, Dina.” Psykologin ääni oli lämmin ja lempeä, ja se sai Dinan paremmalle mielelle. ”Et vain tiedä, mitä etsit. Olemme tehneet yhteistyötä monta vuotta, ja elämässäsi toistuu selvästi se, ettet tunne oloasi kotoisaksi

oikein missään. Ja se turvattomuus saa sinut etsimään yhteenkuuluvuutta epävarmoista paikoista.” Psykologi suoristautui ja vilkaisi rannekelloaan. ”Sinun pitää kelata taaksepäin. Suositteaisin, että matkustat lomasi aikana takaisin Rosnäsiin. Hanki itsellesi parempia kokemuksia kaupungista ja mieti, mitkä tekijät saivat sinut antautumaan niin täysillä suhteeseen, joka ei ollut sinua varten. Pelkään pahoin, että toistat muuten virheitäsi yhä uudelleen.”

Dina tuijotti psykologia suu puoliksi auki. Nainen ei voinut olla tosissaan.

”En ikinä. En voi palata Rosnäsiin. Mitä jos törmään Krilleen?”

”Niin, mitä jos törmäät? Silloin voisit ehkä jutella hänen kanssaan. Tai ainakin selvittää, mitä teidän välillänne tapahtui. Ja miltä sinusta nyt tuntuu. Olet idealisoinut suhteen, joka teillä oli, ja syyllistänyt itseäsi tavalla, joka on johtanut tuhoisaan käytökseen. Mikä on vuorostaan johtanut siihen, että olet palannut suhteeseen naimisissa olevan pomosi kanssa. Etkö huomaa, että olet juuttunut vanhoihin kaavoihin? Ansaitset osaksesi rakkautta. Oikeasti. Sinun on jatkettava eteenpäin.”

Dina vaipui kasaan. Psykologi ei ollut koskaan ennen sanonut hänelle niin suoraan. Saattoiko tämä olla oikeassa siinä, että hän tuntisi yhä uudelleen vetoa naimisissa oleviin miehiin, joiden kanssa oli hyvin pienet mahdollisuudet oikeaan suhteeseen, jos sitä oli lainkaan? Ajatus sai niskakarvat nousemaan pystyyn. Hän nyökkäsi.

”Mietin asiaa”, hän sanoi rutistaessaan viimeisen nenäliinan ja nousi ylös.

Asunnollaan Dina ei pystynyt rauhoittumaan. Ensin hän siivosi kotinsa lattiasta kattoon, mikä huoneiston koon vuoksi

sujui nopeasti. Hän imuroi jopa makuualkovia ja olohuonetta erottavan verhon, mikä olisi pölyn määrän perusteella ollut syytä tehdä aikoja sitten. Myös kylpyhuone, jonka suihkunurkkauksessa hän juuri ja juuri mahtui seisomaan, tuli pyyhittyä. Siivoaminen ei kuitenkaan rauhoittanut kaikkia hänen sisällään myrskyäviä tunteita, eivätkä hänen hartiansa laskeutuneet paikoilleen edes silloin, kun hän päätti leipoa mutakakun. Tukholman stressi ja terävät kyynärpäät voisivat murtaa hänet, ellei hän tekisi jotain.

Hänen mielialansa parani sentään hieman, kun hän sekoitti vähitellen kakun aineksia ja pyöritti kauhaa kulhossa ympäri, ympäri. Mutakakku oli aina ollut ratkaisu, johon hänen isänsä oli turvautunut, kun Dina oli ollut surullinen, ja Dinan oli myönnettävä, että lämmin, tahmea suklaa sai mielialan nousemaan. Sen lisäksi että oli opettanut Dinalle lohtureseptin, isä oli kehottanut tekemään kakun aina puoli-toistakertaisena, jos sattui tekemään mieli myös taikinaa. Kun kakku oli uunissa ja loppu taikina kulhossa hänen edessä, Dina sai viimein rauhoituttua istumaan pienen valkoisen keittiönpöydän ääreen. Hän avasi tietokoneen ja kirjoitti salasanansa. Syke kohosi, kun hän näki sähköpostin olevan yhä auki, mutta heti kun hän oli tehnyt poissaoloviestin, hän sulki sen ripeästi. Leipomisen aikana hän oli tehnyt päätöksen. Hän lähtisi lomalla pois suurkaupungista. Ympäristönvaihdos antaisi hänelle uusia voimia ja energiaa selättää työpaikan haasteet. Luovuus alkaisi toivon mukaan kukkia, ja kun hän palaisi lomalta, hänellä olisi paljon uusia ohjelmaideoita. Ehkä hän rohkenisi noudattaa psykologin neuvoa ja kävisi Rosnäsissä. Kolmeatoista viikkoa hän ei siellä missään nimessä viettäisi, mutta ehkä hän löytäisi lähistöltä jonkin viihtyisän mökin ja voisi käydä Rosnäsissä päiväseltään. Jos

hän nyt siis haluaisi nähdä kaupungin uudelleen. Pääasia oli, että hän löytäisi majapaikan, johon hänellä oli varaa, ja että se olisi kaukana Matsista ja Pernillasta.

Yksiöön levisi ihana suklaan tuoksu, ja sillä oli juuri niin rauhoittava vaikutus kuin Dina oli toivonutkin. Vapaa-ajan asuntojen vuokraussivustoja oli helppo löytää, ja hän klikkaili ruutuihin valintoja huoneiston koosta ja mukavuuksista. Hän kaapi lopun taikinan kulhosta, työnsi lusikallisen tahmaista suklaata suuhunsa ja aloitti haun. Tietokone oli tehnyt ajatus-työnsä ennen kuin hän oli ehtinyt nojautua tuolin selkänojaan. 12 508 osumaa Airbnb:n vuokraussivustolla.

Hemmetti. Viini tulisi kyllä tarpeeseen, jotta hän jaksaisi käydä kaikki vaihtoehdot läpi. Sormet täristen hän muutti hakukriteerejä ja etsi asuntoja, jotka sijaitsivat viidenkymmenen kilometrin säteellä Rosnäsistä. 633 osumaa. Yhä hieman liikaa läpi käytäväksi. Pettyneenä Dina klikkasi ensimmäistä esille tullutta ehdotusta.

Unelmien kesälaidun Dalslandissa, kuului ilmoituksen otsikko. Punainen mökki maaseudulla aivan järven rannalla Rosnäsän läheisyydessä. Dina kumartui lähemmäs näyttöä ja tarkasteli kuvaa. Talo, muutama pieni vaja ja pieni lahti, jossa oli tietojen mukaan hiekkaranta. Asumus vaikutti kieltämättä mainiolta kesälaitumelta – se olisi hänelle täydellinen. Kun näin hieno vaihtoehto oli löytynyt, ei ollut mitään mieltä jatkaa etsimistä.

Ennen kuin ehtisi katua, hän painoi ”Varaa”-nappia ja kirjoitti kenttään luottokorttinsa numeron. Sekuntia myöhemmin hän oli saanut saapuneiden viestien kansioonsa vahvistuksen. No niin. Nyt tarvitsi vain ryhtyä pakkaamaan. Hän katsahti viinikaappiinsa, jota varten oli uhrannut yhden keittiön kaapeistaan saadakseen sille tilaa. Vaikein

vaihe oli selkeästi viinien valitseminen lomalle mukaan. Mutta heti kun hän olisi saanut pakattua sopivasti, matka kohti Dalslandin kesää alkaisi. Hän kaipasi jo rauhaa ja hiljaisuutta.

Luku 3

”Mutta haluan tehdä töitä sinun kanssasi.” Kimmien pu-
naiset huulet olivat töröllä, ja hän näytti hemmotellulta
kakaralta, joka ei saanut valita lelukaupassa mitä itse halusi.
”Pernilla on perseestä.”

Ystävän yllättävä sanavalinta sai Dinan pärskähtämään
niin että viini roiskui. Lena ilmehti paheksuvan näköisesti ja
ojensi hänelle lautasliinan.

”Hän on kyllä aivan ahterista”, Lena sanoi. ”Mutta pidä
viini suussasi, olen juuri siivonnut.” Hän kääntyi takaisin
liettä kohti ja sekoitti risottoa. ”Hemmetti, poltin melkein
ruoan pohjaan.”

”Sori. Minulla ei ole tapana ajatella häntä tuollaisin ter-
mein”, Dina sanoi. ”Mutta hän on kyllä varsinainen paskapää.”

”Ja Mats”, Kimmie sanoi ja kohotti lasinsa. Hän otti ison
kulauksen kylmästä valkoviinistä ja huokaisi päälle. ”Se oli
todella hyvää viiniä, Dina, onpa sinusta tullut taitava.”

Dina hymyili Lenalle vaisusti. Pernilla oli ottanut hänet
mukaan useisiin viininmaistajaisiin, joissa hänen haju- ja
makuaistinsa olivat saaneet haastetta, ja juomat olivat ny-
kyään hänen suuri mielenkiinnonkohteensa. Eipä sillä, että
hän olisi ehtinyt omistautua harrastukselleen siinä määrin

kuin olisi halunnut, mutta hänen kotonaan oleva viinikaappi oli joka tapauksessa täynnä hienoja viinejä, joita hän odotti pääsevänsä maistamaan. Kun Lena oli lähettänyt hänelle illan ruoan reseptin, hän oli valinnut sille mutkattomasti pariksi bourgogne blancin ja lisäksi siemaittavaksi kevyen chardon-nayn, joka sopisi varmasti sekin ruoan kanssa juotavaksi. Hän vei lasin nenän luo ja haisteli uudelleen. Keltaisten omenoiden ja sitruksen vivahteet oli helppo huomata, mutta kaiken harjoittelun jälkeen hän pääsi nauttimaan myös taustalla aistittavista nougat'n ja voimauista.

Hänellä ja Pernillalla oli ollut varattuna heinäkuulle matka, jolla he olisivat pyöräilleet Ranskassa viinitilalta toiselle ja juoneet samppanjaa muiden viinejä harrastavien ryhmän mukana. Se hiton idiootti saattoi unohtaa, että he aikoivat lomailla yhdessä, mutta Dina oli perunut matkan heti kun Pernillan petos oli paljastunut. Dina puri leukojaan voimakkaasti yhteen. Eikö röyhkeydellä ollut mitään rajaa?

Viini tuntui saavan Kimmien unohtamaan aiheen ”petolliset ystävät”, ja hän siirtyi kertomaan viimeisimmästä deitistään erään Ruotsin tulevan tennistähden kanssa.

”Mutta eivät he ole niin kuin ennen. Odotin John McEnroen kaltaista bad boyta, joka olisi joka tasolla yhtä tulinen. Tai että ainakin ajautuisimme Björn Borg -skandaaleihin.” Kimmie tuhahti kuuluvasti. ”Sen sijaan hän joi koko illan Ramlösaa ja lähti kotiin ajoissa, koska aamulla oli tiedossa fysiikkatreeniä.”

Dina hihitti. Entisen mallin rakkauselämä poukkoili sinne tänne, kun yhä uudet miehet halusivat deittailla häntä. Kimmien kärsivällisyys ei riittänyt heidän kanssaan koskaan pitkälle, mutta jos mies ei pysynyt juhlimisessa Kimmien

tahdissa, hänen mahdollisuutensa olivat olemattomat. Kimmie piti suhteissaan selkeästi ohjat käsissään.

Dinan rakkauselämä oli ihan toisenlaista. Häntä saattoi luonnehtia lähinnä passiiviseksi matkustajaksi. Hän oli retkahtanut Matsiin jo aloittaessaan työt tv-yhtiössä seitsemän vuotta sitten. Suhde oli alkanut huolettomalla flirttailulla, joka oli kehittynyt varastetuiksi suudelmiksi firman juhlissa. Sen jälkeen se oli edennyt nopeasti rakkaussuhteeksi, jota oli jatkunut viisi vuotta, ennen kuin Dina oli onnistunut irtautumaan siitä, siitäkin huolimatta, että hän oli tiennyt Matsin olevan naimisissa. Viime vuonna hän oli työskennellyt tv-ohjelma *Hullun rakkauden* tuotannossa ja tavannut kuvausten yhteydessä Rosnäsissä Krillen. Dina oli kokenut salamarakkauden. Ikävä kyllä paljastui, että Krillekin oli naimisissa, ja vaikka hänkin oli vakuuttanut Dinalle rakkauttaan, hänkään ei ollut jättänyt vaimoaan.

Sydän pohjaan palaneena Dina oli palannut takaisin Tukholmaan ja – asiaa sen kummemmin ajattelematta – Matsin luo. Hän oli luvannut itselleen, että suhteesta tulisi tällä kertaa erilainen, ja hän oli saman tien asettanut vaatimukseksi, että Mats jättäisi Bettanin. Mats oli vakuuttanut hänelle aiempaa itsepintaisemmin, että oli jo täyttä vauhtia eroamassa. Dinan tulkinnan mukaan Mats oli alkanut valmistella asunnon ostoa Bettanille ja heidän taloutensa jakamista. Mutta tosipaikan tullen hän oli pettänyt Dinan. Taas.

Miesten ja heidän jälkeensä jättämän tunteiden sekamelskan ajattelu kouraisi Dinaa sellaisella voimalla, että rintakehä tuntui olevan räjähtämässä. Hän otti kunnon kulauksen viiniä rauhoittaakseen mieltään.

13 viikkoa. Niin paljon lomaa Dina Dimovicille on kertynyt työstään tv-tuottajana, ja hän aikoo pitää sen kaiken – alkaen nyt heti. On aika suunnata maaseudulle toipumaan, sillä yksityiselämä ja työ ovat umpisolmussa.

#hyvänmielenkirjat

Kun Dina saapuu vuokramökilleen, hän huomaa sen olevan pahainen aitta. Bussi ei kulje, ruokakauppaan on kilometrien matka. Miten ulkoveissaan ja -suihkuun voisi ikinä tottua? Dina päättää lähteä takaisin Tukholmaan, mutta ennen lähtöään hän vierailee lähellä sijaitsevassa upeassa kartanossa. Kun käy ilmi, että kartanon ravintola kaipaa viiniasiantuntijaa, Dina päättää harkita lähtöään vielä kerran. Ja onhan ravintolassa myös komea kokki.

Frida Gråsjön *Synkkien sydänten kesälaidun* kehottaa tarttumaan elämän tarjoamiin mahdollisuuksiin. Aistikylläinen, toiveikas hyvän mielen tarina herättää kaipuun kesään ja luonnon helmaan.

BAZAR

K

84.2

ISBN 978-952-403-170-7

www.bazarkustannus.fi